انداختن آب دهان در مسجد گناه است؛ و کفاره ی آن، دفن کردن و از بین بردن آن است.

از انس رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «البُزَاقُ فِي المَسْجِدِ خَطِيئَةٌ، وَكَفَّارَتُهَا دَفْنُهَا»: «انداختن آب دهان در مسجد گناه است؛ و کفاره ی آن، دفن کردن و از بین بردن آن است».
[صحیح است] [به روایت بخاری]

انداختن بزاق (آب غلیظ دهان) - و در روایتی (بصاق) - بر زمین یا دیوارهای مسجد گناهی است که فاعل آن مستحق مجازات الله متعال می گردد. بنابراین به هیچ وجه برای مسلمان جایز نیست آب دهانش را در مسجد بیندازد، زیرا این کار توهین به خانه های الله و کثیف کردن و آلوده نمودن آن است. بلکه باید مساجد را از هر آنچه موجب کثیف شدن و نجاست آن می شود مصون داشت، زیرا این کار از مصادیق تعظیم و بزرگداشت شعائر الهی است، چنانکه الله متعال می فرماید: «وَمَنْ يُعَظِّمْ حُرُمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ» [الحج: 30] «و هرکس [مُحرّمات و] مقررات الهی را بزرگ بدارد، این [کار] نزد پروردگارش برای او بهتر است». اما چنانچه در پیراهن، عرق چین و یا دستار خود آب دهان بیندازد ایرادی متوجه او نیست، زیرا در این صورت علت تحریم آن وجود ندارد. اگر کسی آب دهانش را به اشتباه و بدون قصد و اراده (بر زمین یا دیوار مسجد) بیندازد، کارش اشتباه است، اما گناهی بر او نیست، ولی این بدان معنا نیست که عمدا آب دهانش را در مسجد بیندازد، سپس اقدام به دفن آن کند؛ چرا که رسول الله صلی الله علیه وسلم صرف انداختن آب دهان در مسجد را اشتباه و خطا دانسته است. مؤید این مطلب روایتی است که بخاری (414) و مسلم (548) نقل کرده اند؛ اینکه «رسول الله صلی الله علیه وسلم آب دهانی را دید که بر دیوار مسجد انداخته شده بود (و با دیدن آن) ناراحت شد و برخاست و آن را با دست خود پاک کرد». و هرکس بدون اینکه عمدی در کار باشد، آب دهانش را در مسجد بیندازد و دوست داشته باشد الله متعال از این اشتباهش درگذرد و از این گناهش صرف نظر کند، باید اقدام به پاک نمودن آن کند؛ به این صورت که اگر کف مسجد سنگریزه است، آب دهانش را دفن نماید و اگر فرش است، آنقدر آن را بخراشد تا پاک شود. اما اگر اقدام به محو آن نکند و آب دهانش باقی بماند، تا زمانی که در آنجا باقی باشد گناهکار است، چنانکه از ابوذر رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «عُرِضَتْ عَلَيَّ أعْمالُ أُمَّتي حسَنُهَا وسيِّئُهَا، فوجَدْتُ في مَحاسِنِ أعْمالِهَا الأذَى يُماطُ عن الطَّرِيق، وَوجَدْتُ في مَساوَىءِ أَعْمالِها النُّخَاعَةُ تَكُونُ فِي المَسْجِدِ لاَ تُدْفَنُ»: «اعمال نیک و بدِ امتم به من نشان داده شد؛ دیدم که برداشتن خار و خاشاک (و دیگر چیزهای آزاردهنده) از سر راه ها، جزو اعمال نیک امتم می باشد و آب دهان که در مسجد می اندازند و زیر خاک نمی کنند، جزو اعمال بدشان است». به روایت مسلم.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/10896